

[Dahlgaard.]

tiske virkninger er formentlig ukendte, og vi ser derfor i mit parti gerne, at tinget tager sig den fornødne tid til at behandle dette lovforslag, der jo ikke kan give anledning til hamstring, som også finansministeren gjorde opmærksom på.

Afgiftsforslagene er kortsigtet politik. Regeringen har åbenbart bevilget sig selv en forlængelse af de 100 dage, der skulle bruges til at klare de kortsigtede økonomiske forhold. Når finansministeren har valgt at fremsætte afgiftsforslagene samtidig med forslag om en omfattende reform af indkomstbeskatningen og en hensigtserklæring om fremtidige offentlige besparelser, må det være ud fra et ønske om, at også vi andre skal prøve at anlægge en langsigtet vurdering i tilknytning til disse afgiftsforslag. I denne forbindelse er svagheden jo den, at omtalen af besparelserne er vag og uforpligtende. På baggrund af venstres standpunkter i den offentlige diskussion, ikke mindst før valget og før den nuværende regering blev dannet, må det virke skuffende.

Jeg har selv for få dage siden, da vi diskuterede PP II, givet udtryk for, at de hurtige sparerunders tid må være forbi, og det radikale venstre er også rede til at arbejde systematisk med spareproblemerne i den kommende tid i fortsættelse bl. a. af de forslag, som det radikale venstre allerede for et års tid siden fremlagde for offentligheden, og som stadig bør påkalde sig interesse.

Men lidt mere kunne vi godt have fortjent, synes jeg, at have fået at vide fra regeringens side om disse besparelser. F. eks. er det ikke helt uvigtigt, hvor stor en del af de besparelser, man omtaler, der er nedskæringer i indkomstoverførsler, og hvor stor en del af dem der er egentlige besparelser af økonomiske ressourcer.

Vi er i mit parti også skuffede over, at finansministeren ikke nævnte den sammenhæng, der også hører med i det større samfundsøkonomiske perspektiv, nemlig boligpolitikken, som ifølge både PP I og PP II trænger lige så meget til revision af hensyn

til samfundsøkonomien som den offentlige udgiftspolitik i øvrigt. SR-skitsen har nu foreligget i et par måneder, og vi mener det skam alvorligt, når vi siger, at regeringen ikke kommer uden om at tage boligpolitisk stilling, hvis man vil i alvorlige forhandlinger om den langsigtede økonomiske politik.

Venstres boligpolitiske ordfører, formanden for folketingets boligudvalg, udtalte sig for et par dage siden til Politiken på en måde, der efter mit partis opfattelse indebærer en nedvurdering af betydningen af dette vigtige spørgsmål.

Det radikale venstre er indstillet på at søge mere præcis besked om regeringens holdning til de aktuelle boligpolitiske forhandlinger, og det kan f. eks. ske i det politisk-økonomiske udvalg, hvis ikke vi får tilstrækkelig hurtig besked i boligudvalget.

Finansministerens forslag til reformering af indkomstbeskatningen kommer jo til behandling en anden dag, og derfor skal jeg ikke gå i enkeltheder, men kun som en foreløbig og meget udetaljeret bemærkning sige, at vi i mit parti finder, det er en praktisk måde, finansministeren har grebet indkomstskatteproblemerne an på. Der er selvfølgelig et væld af enkeltheder, der skal diskuteres, og som også vil blive diskuteret, men det afgørende er, om de realøkonomiske forudsætninger kan tilvejebringes. Det har både noget at gøre med de offentlige besparelser — om det stadig væk skal være noget, man snakker om, eller om det skal være noget, man gør — og det har også noget med boligpolitikken at gøre.

Sammenfattende skal jeg sige, at vi er parat til at tage arbejdstøjet på med henblik på afgiftsforslagene. Vi håber, at regeringen kan tilfredsstille vores naturlige nysgerrighed med hensyn til en række spørgsmål, af hvilke jeg har nævnt nogle her, sådan at vi forhåbentlig kan nå frem til et resultat, der både på kortere sigt måske er nødvendigt og på længere sigt ikke kompromitterer den langsigtede økonomiske politik, vi skulle se at få udformet.